

TANÚSÁG

A Szent Márton Plébánia lapja

► Miként lakozik Ő

mint Háromság az emberek között...

Isten szeretet, folyamatosan közeledik hozzánk, Önmagát akarja nekünk ajándékozni. Karácsony ennek az ünnepe. Isten áttöri az eget, hogy hozzánk jöjjön. Alászáll a mennyből. Alászáll az én poklomra, bűneim szintjére, hogy felemeljen, magához öleljen engem.

Számos megkeresztelt ember nem veszi észre, hogy még mindig az ószövetségi hitben él, ahol a vallásosság a parancsok teljesítésében merült ki. De mi nem a szolgaság, hanem a fiúság Lelkét nyertük el!

Az evangéliumok gazdag ifjúja nem tud átlépni az Ószövetségből az Újba, vagyis megreked a

törvénytelteljesítés szintjén. Az Újszövetség újdonsága és Örömhíre, hogy többé már nem kell félelemben élnem, mert meghívásom van a Szentháromság szeretetközösségébe, és már itt a földön megtapasztalhatom annak boldogságát, hiszen maga a Szentháromság van jelen azok között, akik Krisztus nevében egyesülnek.

A társadalmunkban – és sajnos családi kapcsolatokban is hódító – valamit valamiért szemlélet eltűnik, feloldódik abban a szeretetben, amelyet Jézus hozott közénk: amit az Atyánál látott, azt élte, és a mennyország

előízét hozta közénk. Az ő szeretetének mértéke a mértéktelenség. Meghívásunk van arra a búcsúbeszéd alapján, hogy szeretetünk mértéke az legyen, ahogyan az Atya szereti Jézust: „Amint engem szeret az Atya, én úgy szeretlek titeket, ... ti úgy szeressétek egymást, ahogy én szeretlek titeket.” – Tehát az Atya szeretetével forduljunk egymás felé. Az Atya szeretetével kell a másik emberre tekintenem. Olyan könnyű háborúság okozójává válni a világban – a Jézustól tanulható és elérhető szeretet viszont elhozza közénk a mennyek országát: munkahelyen, családban egyaránt.

A szeretet csodákra képes, és nem sokáig lehet ellenállni neki. Ha át tudok lépni egy határvonalat, és megteszem szeretetből azt, amit már nem várnának

el tőlem, amire már nem vagyok köteles, abban a pillanatban ráléptem annak a szeretettapasztalatnak az útjára, mely engem a Szentháromság szeretetáramába kapcsol. Nem felejtethetjük el továbbá, hogy a mi Urunk szegény. Szegény azért, mert folyamatos adás, ajándékozás az élete – s én, aki rá hasonlítok, identitásomat önmagam ajándékozásában találom meg.

Az ősbűn óta bujkálunk a kert fái között, félünk az Istentől, és ő utánunk jön, hogy hazavigyen az atyai házba, a boldogság házába, mert ő mindig előbb lép.

Fotó: Burgermeister László

Egy gyöngédség nélküli Atya érzéketlen atya volna. Jézus minden tanításában róla szól: olyan szabadságra hív, hogy egyedül az Atyától függjünk. Ha vágyunk erre a szabadságra, az segít kilépni önmagunkból. A kígyó szüntelenül el akarja venni ezt a szabadságot a javak birtoklásával, hogy lerombolja meghívásunkat, mely a Szentháromság szeretetközösségébe szól.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek örömeiben való részese-
sedésre lettünk teremtve, s erre csak egyféleképpen,
az egész életével válaszolhat az ember: úgy, ahogy
Mária tette, aki mindent odaadott.

Isten tehát, aki szentháromságos szeretet, egyre inkább, évről évre meghív Karácsony ünnepén, hogy elmélyedjünk az ő titkában, és megtapasztaljuk, hogy miként lakozik Ő, mint Háromság az emberek között, s bennünk, emberekből.

A szentségimádáshoz

„Korunkban, amikor az elvilágiasodás kioltja a választásos lelkiéletet, és a materializmus különböző irányzatai megdermesztik a szíveket, az Egyháznak sokszor arra van szüksége, hogy helyreálljon, néha pedig arra, hogy szinte teljesen újraépüljön. Nem mindegyik van ilyen állapot, ebben az egyházmegyében biztosan nem, de mindig mindenütt szükség van egy kis javítgatásra egy-egy ablak, egy oszlop, egy kapu javítására, vagy a padló felújítására. Isten bizonyosan a helyi egyházunktól is cselekvést vár: a helyi egyházunk, az egyházmegyénk számára is tartogat valamit. És íme, az Eucharisztikus Kongresszus, mint egy rendkívüli üzenet hírnöke, mely feltárja a titkot, és elmondja, hogy ki az, aki tud Egyházat építeni vagy új-jáépíteni. Valóban, az Eucharisztia építi az Egyházat. A mi hiteles életünk és szeretetünk által építi.”

| ISTVÁN ATYA |

/ Chiara Lubich: Az Eukarisztia /

Fotó: Flamich Gábor

▶ Többé nem akarok „jó” lenni

Az őszi ifjúsági találkozóval kapcsolatosan szeretném megosztani egy élettapasztalatomat. Most, októberben az imádság volt a téma, melyről Nagy Bálint jezsuita szerzetes beszélt, mint főelőadó. Nagyon megérintett az a gondolata, hogy mi mindnyájan egy-egy szőlővessző vagyunk, amely tápanyagát a szőlőtőből, azaz magából Jézusból nyeri. Bár Istentől kapott küldetésünk, hogy szép szőlőt teremjünk, de sokkalta fontosabb, hogy minél inkább az életet adó szőlőtő felé forduljunk. Mi mégis gyakran csak a gyümölcsre koncentrálnunk, és azon kapjuk magunkat, hogy kiégtünk, elfáradtunk.

Bevallom őszintén, én ekkor értettem meg valamit. Életemben számtalanszor tettem azt az elhatározást, hogy jó ember leszek, segítek másokon, és mindenki felé szeretettel fordulok. Mindezt pusztán azért, mert úgy gondoltam, ezt várja tőlem Isten és az embertársam, tulajdonképpen csak pozitív megítélésre vágytam. Amint törekedtem a jóra, azon kaptam magam, hogy szíven üt, ha valaki egy adott szituációban jobb lelkűen viselkedett, mint én. Szinte versenyezni kezdtem másokkal, hogy én lehessen a „jobb”. Görcsösen kerestem az alkalmat, hol lehet jót tenni. Ha valaki gyorsabban nyújtott segítséget, mint én, egy pillanatra úgy tekintettem rá, mint aki útjába állt életem nagy lehetőségének. Olykor szinte rá akartam erőszakolni a másikra a segítséget, és majdhogynem megsértődtem, ha az illető problémája nélkülüm is megoldódott. Sőt, néha az lett a vége, hogy többet ártottam, mint használtam az akaratosságommal. Ilyenkor jött el a pillanat, hogy feladtam. Persze, ha hátra néztem volna, tán észre is vehettem volna, hogy ez rólam szól, és az Isten a kanyarban sincs már. Csak egy apró kis hang szólt legbelül, mely folyton azt kérdezte, hogy „Miért akarsz ennyire jó ember lenni?” Ezt a kérdést sokáig a kísértőnek

Fotó: Zoller Andrea

tulajdonítottam, de rájöttem, inkább pont az örökös jót tevésre való kényszeresség az, amit sugallni próbál.

Meg kellett tanulnom, hogy az Istentől kapott küldetésem nem egy kreditpontgyűjtő akció. Vannak helyzetek, melyekben igenis segítenem kell, és van, amikor inkább csak bölcsen be kell látnom, hogy ez most nem az én tisztem. És nem folyton arra vágyom, hogy jó ember legyek, mert akkor az egész csak rólam szól, én vagyok a központban. Inkább ápolni a kapcsolatot a Jézussal, az életerőt jelentő szőlőtővel, és figyelni, mire hív a Szentlélek. Végül hinni és bízni, hogy amire buzdít, az a lehető legjobb cselekedet az adott pillanatban, mert ha nem így teszek, akkor lényegében azt jelentem ki, hogy én jobban tudom, mi a helyes.

Bár a rendezői teendők miatt az előadás teljes egészének meghallgatására nem volt lehetőségem, úgy érzem, az Úr által nekem szánt részt hallottam, számomra ez volt a találkozó üzenete. Hálásan köszönöm.

▶ Idősek Hete: A generációk közti kapcsolat

„Az idősebbeket tisztelje, a fiatalabbakat szeresse!”
/ *Szent Benedek Regula* /

Beszélgető csoport

Köszönet nagylelkű házigazdáinknak – Rothbauer Emminek és Antalnak – nagyon tartalmas és hangulatos délutánt töltöttünk együtt.

A generációk közötti kapcsolat témáját két körkérdés megbeszélése alapján végeztük.

1. Hogyan éltük át annak idején fiatalként az idősekkel való kapcsolatot?
2. Voltak-e olyan öregek az életünkben, akiktől sokat kaptunk fiatalként?

A válaszokból ezek a gondolatok körvonalazódtak:

- A mai idősebbek olyan világban nőttek fel, ahol a generációk közti kapcsolat erős és természetes volt az együtt lakás és a megélhetéshez szükséges együttműködés miatt. Ez kialakította bennük az idősek iránti tiszteletet.

- Ma ez fájdalmasan hiányzik számukra és jelen van az aggodás is, hogy ugyanazt a törődést, amit ők nyújtottak az előttük járóknak, ők már valószínűleg nem fogják megkapni.
- Azokra az idősekre emlékeznek leginkább saját fiatalságukból, akik nagy szeretettel ADTAK nekik valamit. (Volt, akit svábul tanított a szomszéd néni, volt, akinek családját befogadta a szomszéd az üldözés idején, valakire a szomszéd idősek vigyáztak kisgyermek korában, a gyümölcskereskedő szülők üzleti útjai alatt, van, aki arra emlékszik legszívesebben, mikor egy édesapa Budapest értékeit mutatta be gyermekeinek, volt akinek szülei egyenessége, szigora és példamutatása lett fontos.)

Mit tehetünk a generációk kapcsolatáért?

- Legyünk olyan öregek, akikre érdemes felnézni, és akiket nemcsak formálisan lehet tisztelni.
- De legyünk nagyvonalúak is: merjünk kezdeményezni kapcsolatokat a néha faragatlanul viselkedő fiatalokkal is! Higgyünk benne, hogy a generációk egymásra vannak utalva, szükségük van egymásra, és ezért munkálkodni kell. A fiataloknak szükségük van a tapasztalatainkra, de nem mindegy, hogyan kínáljuk ezt föl nekik. Semmiképp se tolakodóan és kioktatóan! Keresve a megfelelő módokat legyünk bátrak a kezdeményezésben! Nem tudhatjuk, hogy tapasztalataink, amiket talán közömbösen hallgatnak a fiatalabbak egy bizonyos pillanatban, később nem válik-e életmentővé számukra.
- A mottóként választott idézet fontos útmutatást tartalmaz számunkra. Hogy az időseket tisztelni kell, ezt minden kultúra és vallás elismeri. Szent Benedek (az V. században a közössége számára írt Regulában) azonban kiemeli azt is, hogy a fiataloknak is megvan a maguk méltósága, és ezért szólítja fel az öregeket, hogy a fiatalokat szeressék. Szent Pált idézi: „*Tiszteletadás dolgában előzzétek meg egymást*” /Róm 12.10/. Hisz mindnyájan testvérek vagyunk egy többgenerációs házban.

„Hivatalos indok” nélkül is

Meglátogattuk Éberli Babi nénit.

Pontosan nem lehetne megmondani, hogy ez kinek szerzett nagyobb boldogságot, neki vagy nekünk. Mosolyogva fogadott bennünket, és többször hangzott, hogy milyen öröm neki a látogatásunk. Nagyon készült. Szépen meg volt terítve, volt tea és finom sütemény is. Láttuk ugyan, hogy teste már nehézkesen mozog, de olyan elevenen mesélt az életéről, hogy ezt közben teljesen elfelejtette velünk. Kilencvenegy éves Babi néni, és olyan az észjárása, hogy irigylésre méltó. Mesélt a nehézségekről és az örömeiről. Mesélt a múlt-ról és a jelenről. Megosztotta velünk, hogy mennyi erőt ad neki Istenbe és Jézusba vetett hite. Hallhatja a Mária Rádiót, és a német TV-n nézi az ilyen jellegű műsorokat. Ő nem csak magyar nyelven, hanem németül is ápolja hitét, és napirendje szerint elmondja a rózsafüzért.

Nagyon boldog, hogy családjá annyit segít neki, sőt kicsit aggódik is, hogy nem viszik-e túlzásba a gondoskodást, az aggodást érte. Azon felül, hogy egészen különlegesnek érezhettük magunkat attól, hogy láttuk, mennyire örült nekünk, egyben el is gondolkoztunk, hogy talán gyakrabban is lehetne ilyen apróságot megtenni azokkal, akik már maguktól nem tudják elhagyni lakásukat, házukat. Éreztük, hogy milyen kevés erőfeszítés kell ahhoz, hogy valakit boldoggá tegyünk, házába vigyük a „kinti élet” eseményeit annak, aki ezt magától már nem tudja megkapni. Cserében bőségesen meg lettünk ajándékozva szeretettel, hitünkben való megerősítéssel és hálával. Hálával mindazért, amit eddig nyújtott nekünk az élet.

A végén közösen elmondtunk egy imát, és magunkban megfogadtuk, hogy „hivatalos indok” nélkül is meg fogjuk néha látogatni. Számomra nagy öröm volt megismerni Babi nénit, sőt kiderült, hogy távoli rokonságban is állunk. Kívánjuk neki is, meg magunknak is, hogy még sok évig látogathassuk és élvezhessük társaságát. Köszönöm, hogy találkozhattunk!

Az Árpád-házi szentek kisugárzása

Fotó: Pénzes Géza

Évente felelevenítjük Szent Erzsébet példáját. Visegrádi muzeológus előadónk, Gróf Péter hatására még a palotaünnepségek reneszánsz viseletéből is kaptunk kölcsönbe. Hoffer-Szabó Petra és osztálya, az 5.b beöltözött, hogy a legendákból élőképeket adjon. Rajzok, népi és lovagi viselet, fúvós zene, jól megfért egymással.

Fotó: Pénzes Géza

A váratlan időcsúszás sem akadályozta az előadást, hála a segítőimnek is. Kaptunk mai üzenetet Szent Erzsébet vagy Szent László életéből, miközben felértékelődött Visegrád és Nagymaros szomszédsága. Erre a kölcsönös gazdagodásra egyre többen, egyre inkább vágyunk! A Szent Erzsébet téren énekkel, gyertyagyújtással és István atya áldásával zártuk az eseményt.

► Lelki örökségünk, a rózsafüzér

Fatimában jártunk

A nagyszüleink, szüleink a régmúltban gyalogosan, az erdőn keresztül mentek zarándokolni a Nagymaros közeli kegyhelyekre. Ők Márianoszt-rán még hallották Mindszenty József bíboros érseket prédikálni. Ezekről a lelki élményeiről nagy örömmel, lelkesedéssel meséltek nekünk. Sajnos akkor ezeket a testet-lelket egyaránt erősítő csodákat nem ismertük fel, sokszor a lelkesedést sem értettük, de valószínű sikerült elvetniük szívünkben a magot, hogy egyszer aztán életre kel-

jen. Hitünk növekedésével rájöttünk, milyen belső feltöltődést jelenthet egy zarándokút az ember számára. Ekkor értettük meg őseink lelkesedését, de sajnos megosztani már nem tudtuk velük.

Az Úr segítségével mi is több zarándokúton vettünk már részt, és megtapasztalhattuk égi Édesanyánknak és Szent Fiának közelségét. Idén a százéves fatimai jelenések színhelyét látogattuk meg Portugáliában, majd hazafelé betértünk Spanyolországba, Santiago de Copostelába, majd utunkat folytatva Franciaországba, Lourdes-ba.

Vácról indult az 50 fős lelkes csapat, három atya és egy fiatal kántor vezetésével. A napi 16-18 órás buszutazás során közös imával, énekléssel és az imaszándékokra történő rózsafüzér rendszeres mondásával lelkileg ráhangolódtunk a zarándokútra. Az útvonal: Szlovénia–Olaszország–Franciaország–Spanyolország–Portugália. A negyedik napon érkeztünk meg. Fatima kicsiny portugál falu az ország középső tartományában. Itt élt a fatimai csoda három egyszerű látnoka: Lucia, Jacinta és Francisco. 1917. május 13-án a szokásos rózsafüzér elmondása után megjelent a gyermekeknek Szűz Mária. Három tanulatlan pásztorgyermek, akik írni, olvasni sem tudtak, mégis a Rózsafüzér Királynőjeként

Fotó: Rudolf Ferencne

bemutakozó Szent Szűz általuk szólítja fel a világot megtérésre, imára és engesztelésre az emberiség megmentése érdekében. Mária portugáliai üzenete gondolkodásra készítet minket a hitről és a szeretetről. Az Isteni Ige Szeminárium Zarándokházban töltöttünk három éjszakát. A zarándokház kápolnájában minden nap a vacsora előtt atyáink tartottak nekünk misét, gyónási lehetőséget is biztosítva. Programunk teljes lelki feltöltődést adott. Nehéz ezt szavakkal kifejezni, talán nem is lehet. A barátságot, békét, szeretetet és a megnyugvást je-

lentette. Testileg, lelkileg és szellemileg is megújultunk. Keresztutat jártunk be a Mindszenty bíborosról elnevezett fatimai Magyar Kálvárián. Lélekmelengető érzés volt tudni, hogy minden stációnak magyar kötődése van. Fiatal kántorunk, Marcell szép énekével még meghatározóbbá tette a bejárt utat. Meglátogattuk a látnokok házát. Az ünnepélyes szentmisén való részvétel is nagy hatással volt ránk. A lyoni érsek celebrálta, de a mi lelki vezetőink is közreműködtek. Nagyon sokan voltunk. Láthattuk a gyógyulás reményében térden közlekedő, vezeklő zarándokokat is. Este fáklás körmeneten vettünk részt. Több ezren voltunk. A rózsafüzér több nyelven is elhangzott. Jóleső érzés volt, hogy csoportunk is mondhatott egy tizedet magyar nyelven.

Hálát adunk az Úrnak, hogy ezt a nagyon hosszú, 8000 km-es fáradságos, néha veszélyes, de mégis csodálatos utat – egészségi problémáink ellenére – sikerült zökkenőmentesen megtennünk. Megerősítette bennünk, hogy ezután is őszinte szívvel Istent keresve kell haladunk előre földi életünk zarándokútján, kisebb-nagyobb keresztünkkel, melyet igyekszünk ezentúl türelmesebben hordani, és próbáljuk Isten szeretetét embertársaink felé sugározni.

► Üzenem mindenkinek, hogy folytassuk!

Mit adott nekem a férfi Alpha kurzus?

Kósa János (Zebegény):

Azt gondolom, hogy a hitem egyik megnyilvánulása az, hogy kövessem azokat a jeleket, amelyeket a jó Istentől kapok. Ezért próbálok minél kevesebbet mérlegelni, és csak menni, hagyni, sodródni a szeretet áramlatában. Nem voltak elvárásaim, tudatosság, csak egy sor történet, amelyek ide vezették lépéseimet.

Felmerült az életgyónás gondolata, és Sztankó Attila, zebegényi atya mondta, hogy előtte jó lenne egy kurzusra, lelki gyakorlatra mennem. Közvetlen utána érkezett Miklós barátom hívása az Alfa kurzusra, amely talán egy körforgás része lehet, mivel én öt egy festőkurzus felé mozdítottam el a közelmúltban.

Fotó: Zoller Andrea

Mit kaptam?

- Fantasztikus embereket ismertem meg, és ezzel azt a felismerést, hogy mindenütt ott vannak a közvetlen környezetünkben, és csak a szívünket kell megnyitni, hogy lássuk őket.
- Egy biztos pontot a hétben, amely melegséggel öntött el a hét bármelyik napján, ha rá gondoltam,

és azt az igényt, hogy valamilyen formában, valamivel ezt általánosítsam az életemben.

- A közösség erejét, amely a legjobban a közös imákban nyilvánult meg.
- Elgondolkodtató, szeretetteljes, vidám előadásokat és énekeket. Könnyeket és mosolyokat.
- Nagyon sok mindent mást, amiket nem igazán lehet szavakba foglalni.
- És nem utolsó sorban a finom ételeket és italokat, amelyekkel megajándékoztak, és amelyek segítették az elmélkedéseinket.

Köszönöm!

Burgi Laci:

- Szorgos, gondoskodó hölgyek által készített finom vacsorákat. Alkotásaikra méltán büszke borkészítők finom borainak kóstolását.
- Jóízű, férfias, derűs, humorral fűszerezett, kötetlen beszélgetéseket. Istenről, Jézusról, hitről, szeretetről, vallásról, egyházi közösségekről szóló komoly hangvételű előadásokat.
- Egyre bátrabban, magabiztosabban, őszinte, mélyülő hittel megvallott – egymással megosztott – meghitt gondolatokat, tapasztalatokat.
- A Szentlélek napon a közbenjáró imák alatti őszinte megrendüléseket, a Szentlélek közvetlen munkálkodását. Alkalomról alkalomra közelebb kerültünk egymáshoz és Jézushoz, a tanításaihoz.
- Tettünk egymás felé egy pár lépést.
- Tettünk Isten felé pár lépést...

Ervin:

Nagyon köszönöm a lehetőséget, hogy részt vehettem a rendezvényen. Érdekes volt számomra, hogy mennyi értékes ember van a környezetemben, akikkel, ha nincs ez a program, nem tudtam volna a gondolataimat megosztani. Jó látni, hogy a különböző korú, az egyházközösséghez tartozó emberek gondolatai milyen közel állnak egymáshoz. Természetesen, ehhez kell egy alap: az Istenben vetett hit, és bizalom. Szerintem ez a rendezvény „csak” erősítette hitünket! Üzenem mindenkinek, hogy folytassuk a beszélgetést a következő időszakban!

Rudolf József:

István atya előadásai olyan ismeretlen dolgokat tártak fel előttem, amelyekről eddig nem hallottam, és ezek új gondolatokat ébresztettek bennem. A csoporton belüli beszélgetések témái érdekesek és elgondolkodtatóak voltak. A hozzászólások és egyéni vélemények más-más szemszögből közelítették meg az adott témát. Érdekes volt a saját véleményem mellett másokét is hallani. Az egész napos együttlét Kismaroson mély benyomást tett rám. Az ottani gyónás, az értem való imádkozás szinte misztikus hatást váltott ki bennem, felejthetetlen élményt nyújtott számomra.

Horváth Tibor (Kismaros):

Az Alpha nem más, mint egy jó közösség, ahol mindenki a maga módján megnyílik a másoknak. Jó gondolatok, szép történetek, elgondolkodtató kérdések, amik előre viszik az embert a szürke hétköznapi életben. Klassz volt ez a kurzus, jó embereket ismertem meg, akikkel szívesen találkozom máskor is!

Gubacsi Laci:

Nagyon kellemes csütörtök estét töltöttünk együtt. A szellemi és lelki táplálékhoz remek előétel volt a sok finom vacsora, amivel elkényeztettek bennünket a rendező hölgyek. Külön köszönet nekik! Hétről hétre értékes emberekkel, értékes gondolatokkal és nyitott szellemisséggel találkozhattunk. A kiscsoporton belül szinte közösséggé csiszolódtunk. És megerősödött bennem a meggyőződésem, hogy a közös krisztusi keresztyén-keresztény vallás egységes és egyetemes. Köszönöm, hogy ott lehettem!

Imi:

Az Alpha kurzusnak köszönhetően sikerült megerősítenem és elmélyítenem a hitemet, rendszeresen olvasom a Bibliát, és lelkesen használom az Evangélium365 telefonos alkalmazást. Köszönet érte a szervezőknek, István atyának az előadásokért, a résztvevőknek az őszinte beszélgetésekért.

Kocsis István Tamás:

Egy olyan közösség tagja lehettem, amire régóta vágytam. A csoport kereteket adott a hitemnek, amelyet mélynek éreztem, de kissé parttalannak. Megértettem dolgokat, amikről eddig csak elképzeléseim voltak vagy tévhitek. Fellelegezhettem, hogy bizonytalanságaimmal nem vagyok egyedül. Meglett, bölcs férfiak osztották meg egymással érzéseiket, talán korábban mások előtt is rejtegetett gondolataikat. Megható és megtisztelő őszinteségben volt részem, ami olyan, mint a tiszta forrásvíz, és különösen manapság, ritka kincs. Számomra ez az igazi érték, ami csak mély, sok éves barátságokban adatik meg.

A háttérben, szinte észrevétlenül, serény menyecskék gondoskodtak rólunk nagy szeretettel. Olyan jól tartottak bennünket, hogy a Szűzanya is jelen volt általuk. István atya előadásai lelkem mélyére hatoltak, olykor felkavartak, sok gondolatot indítottak el bennem.

Köszönöm, hogy itt lehettem, és remélem, hogy kis csoportunk tagjaiban is megvan a vágy, hogy együtt maradjuk, mint egy kicsi, de „nem kis mértékben szent” baráti társaság. Az Úr áldjon meg minden résztvevőt!

Fotó: Láng András

„Kezet csak megfogni szabad...
Elveszíteni vétek... Ellökni átok...
Egymásba simuló kezek
tartják össze az Eget s a Világot.”

/ Albert Camus /

Valahol ki van jelölve helyed...

*Azért van síró, hogy vigasztald,
az éhező, hogy teríts neki asztalt.
Azért van seb, hogy bekösse kezed,
vak, elhagyott azért van, hogy vezesd.
Azért van annyi árva, üldözött,
hogy oltalmat nyerjen karjaid között.
Azért roskadnak mások lábai,
hogy terhüket te segíts hordani.
Az irgalmat kínok fakasztják.
Mélység felett van csak magasság.
Hogyha más gyötrődik, szenved – azért van,
hogy te befogadd szívedbe boldogan.
Megmutattad néha legalább,
hogy lelked által enyhült, szépült a világ?
Vagy tán kezdetől támadt foltra folt
ott is, ahol eddig minden tiszta volt?*

Mi vagy?

*Vigasztnak, írnak szántak,
menedéknek, oszlopnak, szárnynak.
Valahol rég... siess... keresd,
Ki van jelölve a helyed.*

*Csak ott leszel az, aminek Isten szánt,
másként céltalan lesz az életed,
s a sors ekéje bármily mélyen szánt,
mag leszel, mely kőre esett.*

*Elkallódott levél leszel,
mely a címzetthez nem jut el.*

*Gyógyszer, mely kárba veszett,
mit sohasem kap meg a beteg.*

*Rúd leszel, de zászlótalan,
kalász leszel, de magtalan.*

*Cserép, melyben nem virít virág,
s nem veszi hasznát
sem az ég, sem a világ.*

Ellesett pillanatok

Egyik téli misén a legkisebb ministráns szemmel láthatóan küzdött a náthájával. Oldalba is bökte maga mellett a nagyobbbat, mire az – enyhe rosszállással – átadott egy papírzsebkendőt. A kisebb – már felszabadultan – jól hallhatóan, jó hosszan belefújta az orrát, aztán gondosan összehajtogatva visszaadta társának, mutatván, hogy egy zsebe sincs.

Átváltoztatás. Teljes csönd. A pap mondja a történelmi szavakat. Egy térdelő kisfiú, kezdő ministráns, mozdulatlanul fülel az asztal alatt, nyúl a csengőért, de úgy, hogy az meg se rezzenjen. Pont úgy, ahogy egy gyerek lepkrét kerget: előbb áll, mint a cövek, majd a kellő pillanatban két tenyerébe zárja azt. Most, itt a győzelmes pillanat neki is: végre megrázhatja, és a hang felszabadultan száll, cseng-bong, kihív a nagy csöndességéből.

▶ Takaró nélkül

Hideg téli este volt. A komphoz érve egy gyermek nyöszörgésére lettem figyelmes. Odapillantva láttam, hogy egy muszlim házaspár egy babakocsival várakozik az indulásra. Benézve a vékony kis kocsiba, egy három-négy éves gyermeket láttam. Egy kis takaróval feje és felsőteste betakarva, de vékonyka lábai szemmel láthatóan remegtek a hidegtől. Sírni nem mert, apja kemény hangon (nem értettem mit) szólt rá többször is, ezért csak nyögött és fázott. Ruhája inkább nyári volt, cipője vászon. Magamban mondogattam: de kár, hogy nem tudok segíteni! Aztán eszembe jutott, hogy az ott lévő étterem teraszán szoktam takarókat látni a székeken. Bementem. Elmondtam, hogy egy kisgyermek nagyon fázik, és kérem, adjanak kölcsön egy takarót, amíg a komp átér. Furcsán néztek rám, de hoztak egyet. Örömmel vittem és kínáltam a takarót, az asszony talán elfogadta volna, de a férfi keményen elutasított. A szél és a hideg a kompon még keményebb volt. Ekkor kivették a kicsit a kocsiból, de még így is látszott, hogy nagyon fázik. Hazafelé menet nem hagyott a gondolat nyugodni, hogy nem enyhíthetem a gyermek szenvedésén, hiszen ez nagy szenvedés egy ilyen kicsinek. Otthon vívódtam magamban tovább... aztán gyorsan betettem a kosárba egy puha takarót és pár meleg gyerekruhát, s mivel gondoltam, hogy az állomásra mentek, felvittem a vonathoz. Jól gondoltam, ott voltak. Újra odamentem hozzájuk és szinte könyörögve kértem, fogadják el, takarják már be a kicsit – de büszkeségük nagyobb volt annál, sem

hogy elfogadjanak bármit is. A gyermek nagy szemekkel figyelte a párbeszédet, könnyes szemekkel nézett rám... feladtam. Elindultam hazafelé, de visszanezve mosolyogva integettem a kicsinek, aki egy mosollyal azért csak megajándékozott. S bár segíteni akarásom sikertelen volt, mégis... mégis, talán ha felnő ez a gyermek, nem fog gyűlölni minket, s szívében érezni fogja, hogy a mi Istenünk őt is szereti.

| Sz. B. H. |

▶ Késő esti óra

Késő esti óra az én szentségimádásom ideje. Ilyenkor legtöbbször teljesen egyedül vagyok, vagyis Jézussal. Egyik alkalommal, amikor odaértem, még 10 percig ott voltak az előttem lévőek, majd újra egyedül maradtam - vagyis Jézussal. Elmondtam rövid imámat, majd nem sokkal később belső indíttatást éreztem, hogy a börtönben raboskodó bűnözőkért imádkozzak. Nagy kegyelmet kaptam az imában, mert „láttam” őket, ahogy kiárad rájuk Isten szeretete és érezhettem az ő gyermekkori sérüléseiket, sebeiket... sírtam értük...

Ahogy befejeztem ezt az imát, jött egy gondolati kísértés, de ez akkor nem tudatosult bennem, hogy miért. Behunytam a szemem és elmondtam a Szent Mihály arkangyalt. Ahogy felnéztem az imából, egy nagy, mozgó sötét árnyékot láttam a Szentélyben az oltárterítőre vetődni! (Én a padban ültem.) Borzasztóan megijedtem! Tudtam, hogy egyedül vagyok - vagy mégse??? Felnéztem a kórusra, ki van ott??? Senki... Mozogtam jobbra-balra, hogy talán az én árnyékom? – de semmi... Ezerrel vert a szívem!!! Remegtem és féltem. Aztán, ahogy ráébredtem, hogy ember nincs rajtam kívül ott, azt mondtam magamban: Jézussal vagyok, miért félnék? És szép lassan megnyugodtam.

A történetek után jöttem rá, hogy a gonosz nem örült a bűnözőkért mondott imának. Felszabadító volt ez a megvilágosodás, hiszen sokszor azt gondolom, én vagyok az oka a bennem felvillanó rossz gondolatoknak. Pedig ez mindig a Sátán műve, aki nagyon közel merészkedik az Úr Jézushoz. Dicsőség az Úrnak!

| EGY ADORÁLÓ |

► „Rorate, caeli, desuper..”

Harmatozzatok égi magasok!

Az egyik roráté utáni reggelizés közben megszólítottam néhány embert, miért járnak rorátéra, mit kapnak ajándékba. Egy kis csokor a válaszokból.

Érdekes, a gyerekeket nehezebb volt szóra bírni. Aztán a többségük a finom reggelit, majd az utána következő játékokat emlegette. De Edöcsény Ákos és Drobilich Domokos már a szép reggeli kezdést, a boldog nap készülését, a közelgő karácsony örömét is köszönte. Ákos édesapja, András, sajnálta, hogy munkája miatt nem tud rorátéra járni, ma kivételesen jött, mert a legkisebb fia születésnapja van.

Molnár Bence – apja „biztatására” – örömmel jött ministrálni, de a reggeli sem rossz. Döbrössy Dorka az egész nap jó indulásának örült.

Aztán jöttek a már régebbi gyerekek. Horváth Barnabásék nemrég költöztek Marosra egy piciny nőgrádi faluból, ahol a plébánosnak 6 filiája volt, roráté szóba sem jött. most örömmel jár népes családjával együtt. Felesége, Tünde, hálás a szolgálat lehetőségéért, ő alkalmanként reggelit készít. Pócs Pötyi néni a

mosogató mellől szól: a gyerekkori emlékek újulnak föl benne, kimondhatatlan örömmel és hálával van itt. Kanyó Ági feltöltődést, lelki békét kap Jézus közeledő születésnapjára készülve. Szigeti Hajni naponta vesz részt szentmisén. Munkája miatt nem tud mindig rorátéra járni. Ha sikerül, nehezen kel fel, de itt már minden jó, teljes kárpótlást kap. Szadló Jutka néni karácsonyi felajánlasként jár naponta fél hatra, segíteni, szolgálni, aztán a szentmisére. Neki a karácsony már nem ajándékot jelent, hanem Jézus születését.

Tisch Dani záró gondolatai: az őskeresztények egy szívvel, egy lélekkel voltak együtt, ünnepeltek. Lehet találkozni a boltban is, a fodrásznál is, de az igazi a templom, a közös Eucharisztia, majd a meghitt beszélgetés a közös reggeli közben. Ő már nem egyedül jött, a kislányát is szoktatni kezdte.

Bocsánat, akiket nem tudtam meghallgatni. Kérem Isten áldását mindannyiukra, akik meghallották a Szentlélek hívó szavát, és mindazokra, akik valamilyen formában segítenek a közös ünnep, közös öröm megteremtésében.

| HORTOVÁNYI JENŐ |

▶ Irigység és közösség II.

Újabb résszel bővítjük ezt a mindnyájunkat közelről érintő témát. Miközben most Szent József viselkedésére is rácsodálkozhatunk. Ahogy döntött Mária mellett, ő, az igaz ember mentes maradt minden irigységtől. A Szent Család pedig kölcsönös engedelmisségben élt.

Irigység a hit koordináta-rendszerében

Az állatvilágban szemtől-szembeni, nyílt verseny és küzdelem folyik, melynek egyetlen célja az életben maradás. De az állatok sosem esznek többet, mint amire szükségük van, és nem is tartalékolnak, gyűjtenek holnapra. Az emberi irigység viszont néha olyan dolgokról szól, aminek nincs köze az életben maradáshoz. Maga a tény, hogy a másik embernek valamije van, ami nekem nincs, irigységet vált ki, akkor is, ha a bizonyos dologra nincs is szükségem. Hol keressük ennek okát? Úgy tűnik, ez a szál a paradicsomi ősbűnhöz vezet bennünket, aminek az Istennel való szembeszállás, a „kígyónak” az Isten iránti irigysége az alapja.

Az ember számára nehezen elfogadható az a tény, hogy az adományokat (kéességek, lehetőségek) a Teremtő osztja el, a saját isteni terve szerint, amit mi nem ismerünk. Ezért nehezen elfogadható, hogy egyikünk többet kapott vagy másfélét. Az irigységgel a Teremtőt akarjuk korrigálni. Nem hiszünk saját ajándékunk értékes és szükséges voltában, és saját logikánk szerint akarjuk újraosztani az adományokat. Ez alapvetően azt jelenti, hogy Isten jóságában és igazságosságában kételkedünk.

Az irigységre az igazi gyógyír, ha rábízzuk magunkat az isteni tervre, amiben saját ajándékunkkal a saját helyünket kell megtalálnunk. Olyan ez, mint egy hatalmas mozaik, amiben mindenkinek megvan a helye ahhoz, hogy az EGÉSZ harmóniája megnyilvánjon. Ha azzá az emberré tudunk válni, ami Isten

álmában szerepel, akkor találjuk meg boldogságunkat és az összhangot saját magunkkal is.

Az én irigységem...

Mit tehetek, ha irigység ébred bennem? Először is örülni kell neki, hogy van céloom, és van bennem megküzdési képesség – tehát lelkileg egészséges vagyok. Aztán örülni kell annak is, hogy őszinte vagyok magamhoz, és van bátorságom felismerni az irigységet! Ez a legfontosabb pont, a felismerés! A feldolgozás folyamata csak innen tud elindulni.

Következik tehát a munka! Első lépésként azt kell tisztázni, mi kelti az irigységet? Mi az, ami nekem annyira hiányzik? Helyesen ítélem-e meg képességeimet? Vajon „jól

lövöm-e be” helyeztem a világban? A helyemen vagyok? A „felderítés” során néha rájövünk az irigység érzésének irracionális, értelmetlen mivoltára. Talán csak egy nem teljesült gyermekkori vágyról van szó, aminek a felnőtt életében semmilyen jelentősége nincs. De lehet, hogy a saját gyengeségünk tudata, afölötti szegénység, hogy nem „dobtuk be” magunkat a cél elérésébe.

Egyszer elmesélte nekem valaki egy tervét, amiről tudtam, hogy meg is fogja valósítani. Jaj, de nagyon tetszett ez nekem! Én is nagyon szerettem volna azt a dolgot megcsinálni. Azonnal éreztem,

hogy „behúz a gyomromba” az irigység. Egy pillanat alatt azonban átfutott rajtam, hogy ez az én problémám, mi köze ehhez a másikkal? Hirtelen azt mondtam: „Fogadd őszinte irigységemet!” Ezen mindketten jót neveltünk, a gyomorgörcs azonnal elszállt, és az egész ügy teljesen jelentéktelenné vált.

/ Folytatjuk /

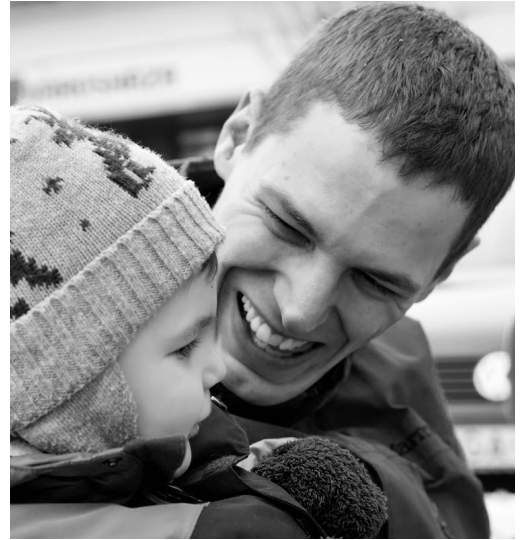

Adventi evangelizáció a piacon

Fotó: Péntes Géza

Fotó: Péntes Géza

Az ősi jóslat beteljesült

*R.: Az ősi jóslat beteljesült,
miénk a Megváltó.
Övé az ég és övé a föld,
Akit ma hirdet angyalszó.*

*Falu szélén barlang mélyén,
Máriának Szűz karján,
kicsi gyermek nyugszik békén,
aludj édes Jézuskám!*

*Öreg pásztor és kis bojtár,
angyalszót hall éjfél tájt:
Betlehemben megláthatják
a kis Jézust és Anyját!*

*Mi is menjünk vígan járjunk,
vezet égi fényesség:
Hiszen Ő lesz boldogságunk,
akit rég vár föld és ég!*

Fotó: Péntes Géza

Fotó: Péntes Géza

800 kg a Magyarok Kenyeréből

A Magyarok Kenyere program fennállásának hetedik évében minden eddigi rekordot megdöntött: több mint 3900 magyarországi és határon túli magyar gazda mintegy 600 tonna búzát gyűjtött – így 360 tonna liszt állt rendelkezésre. A kezdeményezés 2011-ben Pécsről indult, és a Nemzeti Agrárgazdasági Kamara 2013-as megalakulása óta segíti, tavalytól főszervezőként. A kenyérnek szánt lisztből idén is minden magyarországi megyében osztottak a rászorulóknak, és a kiemelt kedvezményezettnek, a határon túlra további adomány is jutott.

A Pest Megyei Agrárkamara az összegyűjtött lisztből nagylelkű ajándékot adott Nagymarosnak:

- 300 kg-ot a Nagycsaládosok Nagymarosi Egyesülete számára nyújtottunk át
- 300 kg-t a Családsegítő Gyermejköltségi Szolgálatnak
- 100 kg-t átadtunk a Kismarosi Plébániának
- 100 kg-t a helyi karitásznak használ fel.

Köszönjük az adományt!

Az átvételt a Szent Rókus Karitásznak bonyolította le

Dolgozni a Karításban

Részesülni az örömben: például ennek a családnak az örömeiben!

„Szeretném pár sorban hálámat és köszönetemet kifejezni a nagymarosi egyházközségnek! Olyan példaeértékű segítséget nyújtottak és nyújtanak abban, hogy megkönnyítsék, és élhetőbbé tegyék életünket. Sajnos, nagyon nehéz körülmények között élünk! Erre figyelve, otthonunkat nagy összefogással, minden kérés nélkül, szinte teljesen ismeretlen emberek rendbe hozták. A festéstől kezdve minden fürdőszobai és konyhai szerelést és javítást megcsináltak, csupa jóindulatból. Rengeteg anyagi támogatást kaptunk a gyerekek beiskolázásához és a téli tüzelő beszerzéséhez. Most is összeszorul a torkom, e pár sor írása közben, hogy a jó Isten ilyen segítőkész embereket küldött hozzánk! A karitás, a gyermejköltségi szolgálat és a nagymarosi emberek bebizonyították, hogy egy kis odafigyeléssel, hittel, szeretettel mennyire meg tudják könnyíteni azok sorsát, akik szinte már reményüket veszítették! Még egyszer köszönet és hála mindenkinek, és a jó Isten áldása!”

/ egy hálás asszony /

▶ Téli igaz történet

Volt egyszer egy nagyon szegény asszony. Valaha tán takarításból élt, mert mindig sötét köpenyben járt, és a vonaton meg nem állhatta, hogy csuszorálja az ablakokat. Furcsa viselkedése, mogorvasága miatt a gyerekek féltek tőle, és csúfnevet ragasztottak rá, amit néha kórusban skandáltak. Sőt szuterénje keskeny szellőzőjén is be-bekiabálták egy-egy kő kíséretében. Látva őt valaki, megszánta volna, de sehogy se tudott közeledni hozzá. Azt találta ki óvodás kislányával, hogy meglepetést készít és elviszik az utca szintjére néző pincelakása egyetlen nyílásához. Így Szent Miklós napján, esti sötétben odalopakodtak, és begyömöszöltek egy csomagot ételből, gyümölcsből, édeségből. Aztán elfutottak, nehogy ők legyenek ludasok egy újabb tehetetlen dühkitörésben. Nem soká élt még azután az asszony, és nem lehet tudni, de tán akkor este megenyhült benne valami.

| LEJEGYZTE: HORTOVÁNYI EMŐKE |

Bennünk szüless meg, Jézus! / részlet/

*Úr Jézus: sok vak szemnek
most is gyermeknek látszol,
mint akit foglyul ejtett
a betlehemi jászol.*

*Éltető erőd még a
világot át nem járja,
mert magadra hagy néped
hűs templomokba zárva.*

*S mint a magot, mely alszik
a hombárban csírátlan,
elraktároztuk balgán
sok vastag Bibliában.*

*Jászolból, kőből, könyvből
lépj ki! Szüless meg bennünk,
hadd éljük a karácsonyt,
ne csupán ünnepeljünk!*

/ Bódás János /

Kuckó hírek

A Szent Rókus Karitás folyamatosan forgatja meglévő készletét szokott helyén, ezért:

KÍNÁL, egyben KERES:

felső ruházatot, szabadidő ruhát, gyerekruhát, dzsekit, cipőt, csecsemőholmit és felszerelést, babakocsit, gyerekágyat, pokrócot, ágyhuzatot, ágyneműt, függönyt, szőnyeget, bútort, edényt, háztartási eszközöket, háztartási gépeket, kályhát, hűtőgépet mosógépet, gáz/villanytűzhelyt / jutányos árért is, ha javítható /.

Tiszteletteljes figyelmeztetés:

Jó is, tiszta is, használható is legyen a felajánlott ruhaféle, tárgy, bútor. Olyan adományt fogadunk csak, ami megtisztelő a rászorulók számára!

Nyitva tartás:

szombatonként 9-11-ig

Címünk:

2626 Nagymaros, Dózsa Gy. u. 2.

Érdeklődés, bejelentkezés:

+36 30 500 43 92

FELHÍVÁS:

Ismeretlen vagy bizonytalan eredetű holmit ne vegyetek kéz alatt!

► Karácsonyi ünnepkör

Minden Advent

*Minden advent kegyelem:
vétkem jóvátehetem.*

*Minden advent vigalom:
Isten Úr a viharon!*

*Minden advent érkezés:
átölel egy drága kéz!
Minden advent alkalom:
győzhetsz saját magadon!*

*Minden advent ítélet:
így kellene - s így élek!
Minden advent remegés:
Isten felé epedés!*

*Minden advent ima is:
Uram, fogadj be ma is!
Minden advent szeretet:
Betlehembe vezetett,
Köszönd meg hát a csodát:
A világ karácsonyát!*

/ Ürdögi Ferenc /

A Szent Család vasárnapjára

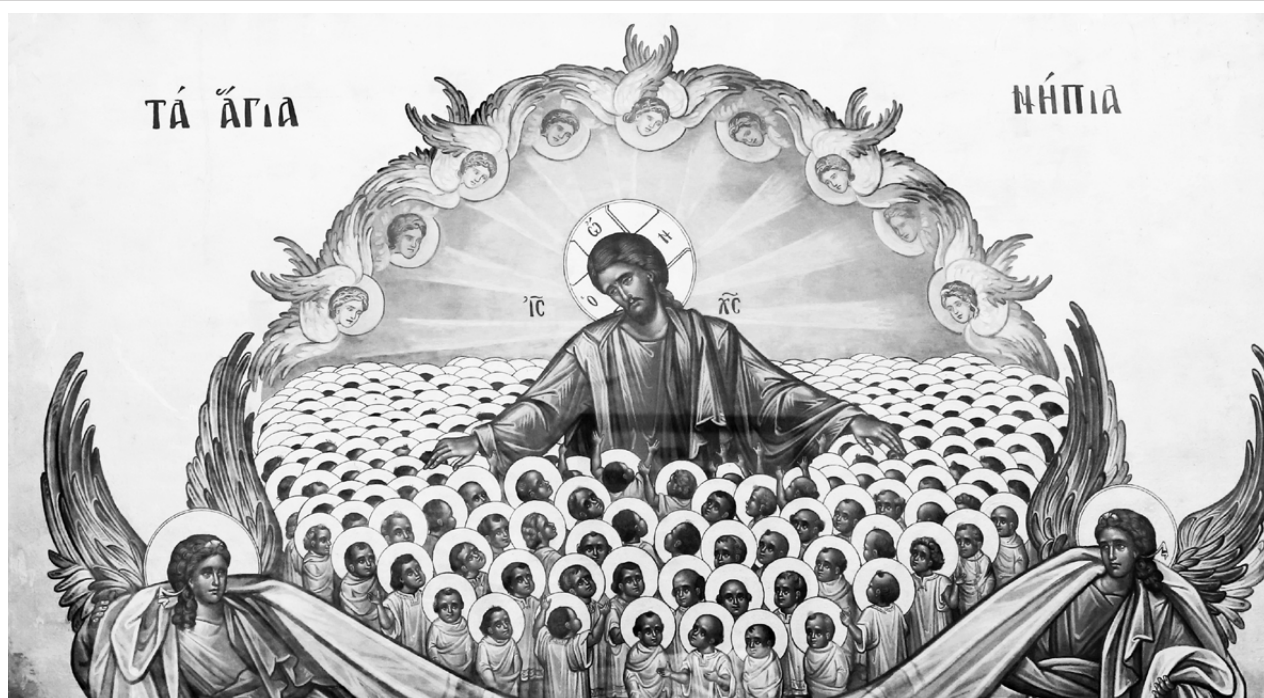
„Gyökér nélkül elszárad a növény, nem lesz életképes, nem lesz, ahonnan táplálkoznia nem lesz, amivel kapaszkodnia és így azt elpusztulás szomorú sorsa vár rá. Az ember sokkal összetettebb, sokkal másabb igényei vannak, mint a növényeknek, de gyökértelenül nem vár vigasztalóbb sors rá, mint egy elszáradt fára. Amennyire fontos a fának a gyökér, annyira fontos az embernek az egészséges család, a családhoz-, közösséghez való tartozás”

/ forrás: világháló /

Ima az ártatlan életékért

„Istenünk, az Aprószentek a mai napon nem szóval, hanem vértanúhalálukkal hirdetik dicsőségedet. Add, kérünk, hogy beléd vetett hitünket ne csak szavunkkal valljuk, hanem életünkkel is tanúsítsuk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Amen.”

/ forrás: Magyar Kurír /

Adománygyűjtő kiállítás nyílt 2017. november 25-től december 31-ig bezárólag. A kiállítás célja a nagymarosi gótikus műemléktemplom, freskók felújítása. Az alkotók a művek eladásából befolyt összeget a freskók restaurálására ajánlják fel.

Helyszín: Sigil galéria és kávézó
Nagymaros, Váci út 21.

*Kocsis István Tamás fotográfus Nagym.
Nagymarosi templom részlet I.
/ fekete-fehér print 43x53 /*

LAPZÁRTÁIG MÁR ELKELT MŰVEK

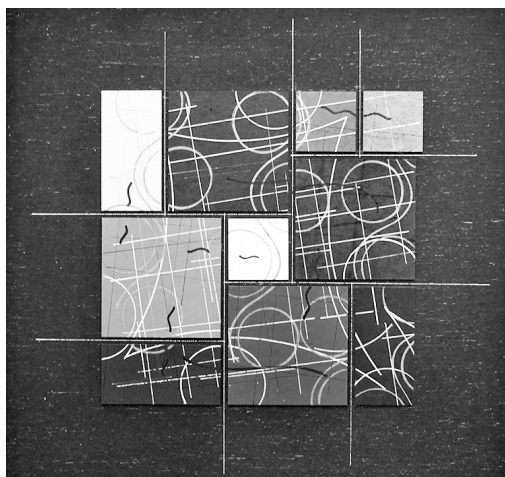

*Lukács István szobrász Nagym.
Dédi bevásárol /bronz-kő 10x12x20cm/*

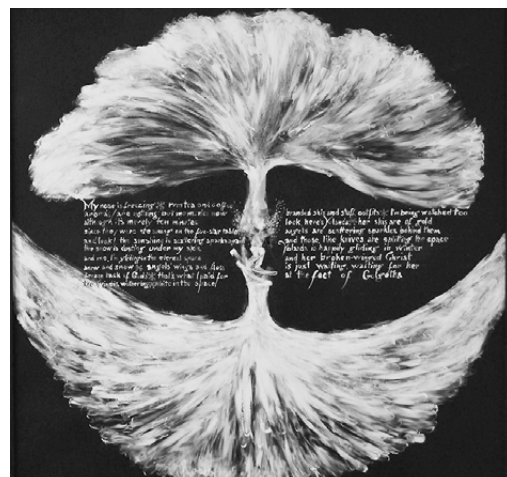

*Andresz Gréti képzőművész Nagym.
Nagymarosi kálvária
/ vegyes technika 35x40cm /*

LAPZÁRTÁIG MÁR ELKELT MŰVEK

*Matzon Ákos festőművész Budapest
Forgató / akril, vászon 70x70*

*Bálint Zsombor képzőművész Nagym.
In time / festmény 80x80 cm /*

Élelmiszer sze- gényeknek a CBA-ból

A vásárlók jóvoltából összegyűlt:

12 kg liszt; 96 kg cukor; 28 liter olaj;
16 csomag tészta; 14 csomag rizs;
2 margarin; 4 doboz zsír; ½ kg bab;
16 db szappan; 3 db fürdőhab;
3 tubus fogkrém; 3 db borotvahab

Hibajavítás

Tisztelt Olvasó! Előző számunk tévesen közölte a szerző nevét, aki az Egy elmélyült, áhítatos, de vidám nap című cikket írta. Helyesen: Hlinczkyné Almási Szabó Mária. A hibáért ezúton is elnézést kérünk!

| A SZERKESZTŐSÉG |

„A béke világnapját VI. Pál pápa kezdeményezésére ünnepeljük minden év első napján 1968 óta. Ez a nap arra figyelmeztet, hogy az előttünk álló új évben törekedjünk arra, hogy békében éljünk önmagunkkal, minden emberrel és mindennel az egész világon. VI. Pál óhaját követve a pápák január 1-jén évtizedek óta a békére vonatkozó gondolatokkal fordulnak a világhoz, mindenkor konkrét elmélkedési témát adva az embereknek.” / forrás: világháló /

Tél–tavasz–nyár / naptár /

Január:

13. Gyerekek rorátés jutalomkirándulása
27. Egyházközségi disznóvágás

Február:

12–17. Házasság hete

Március:

17. Kálvária takarítás

Május:

6. elsőáldozás
12. Ifjúsági találkozó
19. Pünkösdi virrasztás
21. Pünkösdhétfő: Egyházközségi majális
26. Hegyi mise

Június:

1–3. Ministráns tábor
10. Egyházközségi főző-nap
19. Hálaadás 25 év papságáért
18–20. Kisifi tábor
25–27. Plébániai hittan tábor

Július:

21. Vacsora fehérben
27–29. Apa-fia-fia kenuzás

Augusztus:

14–18. Családtábor

Ünnepi miserend

Dec. 25. H: Urunk születése

- 8.00, 9.30 és 18.30

Dec. 26. K: Szent István vértanú

- 9.30 és 18.30

Dec. 27. Sz: Szent János

- 18.30 Szent János napi boráldás.

Dec. 31.: Szent család vasárnapja

- 8.00 és 9.30
- 18.30: Év végi hálaadó szentmise

Jan. 1. H: Szűz Mária Isten Anyja

- 8.30, 9.00 és 18.30

Kiadja:

Szent Márton Katolikus Plébánia
Nagymaros, Szent Imre tér 2.

Megjelenik:

negyedévente

Felelős kiadó:

Gáspár István

Szerkeszti:

Hortoványi Emőke

Főmunkatárs:

Hortoványi Jenő

Munkatársak:

Légrádi Alexa
Légrádi Dávid
Szigeti-Benedek Hajnalka
Zoller Andrea

Tervező szerk.:

Láng András

Nyomda:

Multiszolg. Bt. Vác

Példányszám:

500

► Kíváncsian figyelem

Fotó: Kovács Gábor

Október 15-én Varga Lajos segédpüspök atya szolgáltatta ki a Bértálás szentségét Bodor Sárának, Hadi Lucának, Kovács Tündének, Maurer Mátnak, Maurer Ritának, Murányi Kincsőnek és Péntek Juditnak.

A bérmálkozásunkat, sok készület előzte meg. Zitával tanultunk a hitünkről, jókat beszélgettünk a felnőtté válásról, feladatokat is kaptunk. István atya kikérdezett bennünket, és meggyőződött arról, hogy kellőképpen felkészültünk a szentség felvételére. A bérmálkozást

megelőző napon a leendő bérmaszüleinkkel voltunk egy lelkinapon ahol, imával, gyakorlatokkal és beszélgetésekkel váltunk befogadóvá a Szentlélekre. Végre elérkezett a nagy nap, ami hihetetlenül csodálatos volt a sok ministránsal, az általunk választott énekekkel. A barátaink, mint testvéreink álltak mellettünk.

A szentmisét követő agapén, alkalmunk volt megköszönni Zitának és István atyának az odafigyelést, a sok szeretetet. Zita már egészen kicsi korunk óta támogat minket, ezért különösen is hálásak vagyunk neki.

Azóta, kíváncsian figyelem, hogy a Lélek gyümölcseit hol tudom az életem különböző pontjain felfedezni. Vajon felnőttebben gondolkodom azóta, felnőttként viselkedem, vagy lélekben már felnőtt lettem igazán? Mindenesetre elindultunk ezen a nehéz, mégis – reményem szerint – örömteli úton. Már rajtunk múlik, hogyan mutatkozik meg általunk, rajtunk keresztül a Szentlélek. Reméljük, hogy az ajándékainkkal, a közösség jó szolgálatára lehetünk.

HADI LUCA MÁRIA
BÉRMASZENTEM: SKÓCIAI SZENT MARGIT

Fotó: Kovács Gábor

